

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania J. M.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie  
o zawieszenie wypłaty emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 9 października 2024 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie  
z dnia 21 kwietnia 2023 r., sygn. akt III AUa 470/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Decyzją z 13 kwietnia 2021 r. (znak [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie przyznał J. M. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm.), emeryturę od 1 marca 2021 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej:  $558895,46/177,50 = 3.148,71$  zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że wobec zbiegu prawa do dwóch świadczeń emerytalnych - organ rentowy wypłaca jedno ze świadczeń - wyższe lub wybrane przez emeryta zgodnie z art. 95 ww. ustawy. Z uwagi na to, że ubezpieczony pobiera emeryturę z WBE wypłata świadczenia uległa zawieszeniu.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 13 maja 2022 r. (sygn. akt VI U 966/21) oddalił odwołanie J. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie o zawieszenie wypłaty emerytury.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na skutek apelacji odwołującego, wyrokiem z 21 kwietnia 2023 r. (sygn. akt III AUa 470/22), oddalił apelację.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie do Sądu Najwyższego wywiódł odwołujący, zaskarżając wskazany judykat w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 95 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 504 ze zm.) w związku z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2022 r., poz. 2528 ze zm.) poprzez uznanie, że nie znajdują one zastosowanie w sytuacji odwołującego J. M., gdy spełniał on przesłanki określone w tych przepisach polegające na zastosowaniu wyjątku od zasady wypłaty jednego świadczenia w przypadku ubezpieczonego wobec którego wojskowe świadczenie emerytalne zostało obliczone według zasad określonych w art. 15a wojskowej ustawy emerytalnej, tj. przy uwzględnieniu faktu, że wysługa emerytalna pochodząca z pracy podjętej poza wojskiem nie wpływa w jego przypadku na wysokość emerytury wojskowej, co w ocenie odwołującego powinno przemawiać za uznaniem, iż nie musiał spełniać kryterium podmiotowego określonego w tym przepisie w postaci powołania do służby wojskowej po dniu 1 stycznia 1999 r.;

- art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i art. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 300) - zwanej dalej ustawą systemową - poprzez zaprzeczenie zasadzie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych i w konsekwencji odmówienie ubezpieczonemu prawa do wypracowanej emerytury wypłacanej z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych równoległe z emerytura wojskową, gdy funkcjonują prawomocne orzeczenia sądów powszechnych wydane w oparciu o wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 2010 r. (sygn. akt II UZP 10/09, LEX nr 555971) oraz z

24 stycznia 2019 r. (sygn. akt I UK 426/17, LEX nr 2610283), w których wskazywano na zasadność zastosowania wyjątku od zasady z art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. wypłacania jednego świadczenia w przypadku wystąpienia braku możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu tzw. „cywilnego” stażu emerytalnego, co jest wprost kompatybilne z sytuacją odwołującego J. M..

Z uwagi na stawiane zarzuty skarżący wniósł o:

1. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji w innym składzie albo zmianę wyroku poprzez uwzględnienie w całości apelacji odwołującego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 13 maja 2022 r., sygn. akt VI U 966/21;
2. przyznanie na rzecz J. M. zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych;
3. rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego.

Wskazując na podstawy przyjęcia przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że:

- istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa materialnego tj. art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53) w zw. z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586) także w odniesieniu do istniejących wątpliwości, co do braku równego traktowania osób z tej samej grupy zawodowej i spełniających te same kryteria ustawowe w zakresie przyznawania emerytury wojskowej i emerytury wypłacanej z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wobec istniejących rozbieżności i wątpliwości bowiem w orzecznictwie sądów powszechnych istnieją odmienne rozstrzygnięcia i wykładnie ww. przepisów, a także w szczególności wobec istnienia dwóch rozbieżnych orzeczeń Sądu Najwyższego, tj. w sprawach prowadzonych pod sygn. akt I UK 426/17 i III UZP 7/21, co doprowadziło do znacznego różnicowania emerytów w jednej grupie zawodowej, będących w podobnych sytuacjach bez istotnej przyczyny;

- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Strona skarżąca na zakończenie uzasadnienia skargi kasacyjnej wskazała także, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne, którego jednoznaczne rozwiązanie nie nastąpiło dotychczas w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a dotyczące istnienia tak znaczących rozbieżności w orzecznictwie powstałego na gruncie wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53) w zw. z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586), która budzi poważne wątpliwości skutkując różnicowaniem analogicznej sytuacji osób uprawnionych do emerytury w jednej grupie zawodowej bez istotnej przyczyny.

Z ostrożności procesowej, w razie niekorzystnego dla odwołującego rozstrzygnięcia, skarżący wniósł o odstąpienie od obciążania go obowiązkiem zwrotu na rzecz organu rentowego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczonego organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jej oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz pozwanego organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony powodowej nie kwalifikuje się do przyjęcia.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu,

ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Strona skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa materialnego wobec istniejących rozbieżności i wątpliwości w orzecznictwie sądów powszechnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

Przypomnieć należy, że przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga wskazania za pomocą

wyvodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje strona skarżąca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126 oraz z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem strony skarżącej jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Przy czym nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006

nr 15-16, poz. 243 i z 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). Strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r., I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Także istnienie tej przesłanki przedsądu nie zostało w niniejszej sprawie wykazane.

Strona skarżąca nie wykazała, że istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa materialnego tj. art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r.,

poz. 53) w zw. z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586). Tym bardziej, że Sąd Najwyższy zajmował się już tą kwestią. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21, OSNP 2022 nr 6, poz. 58, str. 67) rozstrzygnięto, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm., w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). Budzący wątpliwości interpretacyjne zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” użyty w art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych powinien być rozumiany jako odnoszący się tylko do żołnierzy, których emerytury są obliczane na podstawie tych przepisów, a zatem do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej, odpowiednio po 1 stycznia 1999 r. oraz po 31 grudnia 2012 r. Od czasu podjęcia tej uchwały stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie uznać należy za ugruntowane (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 7 lutego 2024 r., II USKP 108/22, Legalis nr 3063036; 22 marca 2023 r., II USKP 83/22, Legalis nr 2960015; 6 lutego 2024 r., III USKP 85/22, Legalis nr 3053479; 22 maja 2024 r., III USKP 147/23, Legalis nr 3084655; 3 sierpnia 2023 r., III USKP 90/22, Legalis nr 2972062; 16 maja 2023 r., II USKP 77/22, Legalis nr 2948556; postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 września 2022 r., III USK 504/21, Legalis nr 2900324; 9 listopada 2022 r., I USK 578/21, Legalis nr 2919695; 25 sierpnia 2022 r., III USK 533/21, Legalis nr 2889753).

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli zagadnienie prawne, jakie przedstawia skarżący, zostało już rozstrzygnięte uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, a w uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił powody, dla których nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, a tym samym wyznaczył standard interpretacyjny, który obecnie nie pozwala akceptować wykładni prezentowanej w odmiennym interpretacyjnie wyroku Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2022 r., III USK 501/21, Legalis nr 2737584).

Jeżeli natomiast chodzi o ostatnią ze wskazanych w skardze kasacyjnej przesłanek przysądu, jaką jest jej oczywista zasadność, to zwrócić należy uwagę, że poza jej przywołaniem strona skarżąca nie uzasadniła w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie. Tymczasem odwołanie się do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Tego strona skarżąca nie uczyniła.

Trzeba także zauważyć, że błędny jest sam sposób sformułowania wniosku przez stronę skarżącą – co świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie orzeczono przy tym o kosztach zastępstwa procesowego na rzecz strony przeciwnej, bowiem w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie został zawarty taki wniosek – co do rozstrzygnięcia dokonywanego w ramach „przedsądu”.

[SOP]

r.g.